

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stwierdzenie przez organ rozstrzygający państwa członkowskiego, że oryginały dokumentów nie mogą nigdy stanowić nowych elementów lub ustaleń, jeżeli nie jest możliwe stwierdzenie autentyczności tych dokumentów, jest zgodne z art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur⁽¹⁾ w związku z art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie kwalifikowania⁽²⁾ i art. 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej? Jeżeli nie, to czy ma przy tym znaczenie okoliczność, że wnioskodawca załączył do kolejnego wniosku kopie dokumentów lub dokumenty, których źródła pochodzenia nie można w obiektywny sposób zweryfikować?
- 2) Czy art. 40 dyrektywy w sprawie procedur w związku z art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie kwalifikowania należy interpretować w ten sposób, że organ rozstrzygający państwa członkowskiego, dokonując oceny dokumentów i ich wartości dowodowej, może czynić rozróżnienie pomiędzy dokumentami przedłożonymi wraz z pierwszym wnioskiem, a dokumentami przedłożonymi wraz z kolejnym wnioskiem? Czy państwo członkowskie może zaprzestać dalszego wywiązywania się z obowiązku współpracy w odniesieniu do przedłożonych wraz z kolejnym wnioskiem dokumentów, jeżeli nie jest możliwe stwierdzenie autentyczności tych dokumentów?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (dyrektywa w sprawie procedur), Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (dyrektywa w sprawie kwalifikowania), Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 grudnia 2019 r. – Stichting Waternet / MG

(Sprawa C-922/19)

(2020/C 103/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Stichting Waternet

Strona pozwana: MG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 dyrektywy w sprawie umów zawieranych na odległość⁽¹⁾ i art. 27 dyrektywy w sprawie praw konsumentów⁽²⁾ w związku z art. 5 ust. 5 i pkt 29 załącznika I do dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że stanowi niezamówioną dostawę wody pitnej w rozumieniu tych przepisów praktyka handlowa przedsiębiorstwa dostarczającego wodę pitną odpowiadająca następującemu opisowi:
  - (i) przedsiębiorstwo dostarczające wodę pitną jest na mocy ustawy (a) wyłącznie upoważnione i zobowiązane do dostarczania wody pitnej poprzez sieć wodociągową na przypisanym mu obszarze dystrybucji i (b) zobowiązane do złożenia każdemu, kto o toawnioskuje, oferty podłączenia do publicznej sieci zaopatrzenia w wodę pitną i oferty dostarczania wody pitnej;
  - (ii) przedsiębiorstwo dostarczające wodę pitną utrzymuje podłączenie lokalu konsumenta do publicznej sieci zaopatrzenia w wodę pitną w stanie, w jakim istniało ono zanim konsument zamieszkał w tym lokalu, dzięki czemu w sieci wodnej w lokalu konsumenta występuje ciśnienie i konsument może, po podjęciu aktywnego i świadomego działania – polegającego na odkręceniu kranu lub innej podobnej czynności – w dowolnym momencie pobierać wodę pitną, również po tym, jak poinformował on, że nie chce zawrzeć umowy o dostawę wody pitnej; oraz

- (iii) przedsiębiorstwo dostarczające wodę pitną nalicza opłaty w takim zakresie, w jakim konsument rzeczywiście pobrał wodę na skutek aktywnego i świadomego działania, przy czym zastosowane taryfy są proporcjonalne do poniesionych kosztów, transparentne i niedyskryminujące, co podlega nadzorowi władzy państwowej?
- 2) Czy art. 9 dyrektywy w sprawie umów zawieranych na odległość i art. 27 dyrektywy w sprawie praw konsumentów w związku z art. 5 ust. 5 i pkt 29 załącznika I do dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych stoją na przeszkodzie przyjęciu, że do zawarcia umowy pomiędzy przedsiębiorstwem dostarczającym wodę pitną a konsumentem dochodzi w sytuacji, gdy (i) konsument, także przeciętny konsument w Niderlandach, wie, że dostawa wody pitnej jest odpłatna, (ii) pomimo tego konsument przez dłuższy okres czasu korzysta w sposób regularny z wody pitnej, (iii) konsument kontynuuje pobór wody nawet po tym, jak otrzymał od przedsiębiorstwa dostarczającego wodę pitną list powitalny, faktury i wezwania do zapłaty, a (iv) po tym, jak zostało udzielone sądowe zezwolenie na odłączenie lokalu od dostępu do wody pitnej, konsument poinformował, że jednak chce zawrzeć umowę z przedsiębiorstwem dostarczającym wodę pitną?

- (¹) Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość, Dz.U. 1997, L 144, s. 19.
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. 2011, L 304, s. 64.
- (³) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 17 grudnia 2019 r. – Van Ameyde España S.A./GES Seguros y Reaseguros S.A.

(Sprawa C-923/19)

(2020/C 103/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Van Ameyde España S.A.

Strona przeciwna: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 3 akapit ostatni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (¹), w związku z art. 1 tej dyrektywy, sprzeciwia się interpretacji przepisu krajowego (art. 5 ust. 2 Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor [ustawy o odpowiedzialności cywilnej i o ubezpieczeniu w związku z ruchem pojazdów mechanicznych]), zgodnie z którą w przypadkach takich, jak w postępowaniu głównym, uznaje się szkody w naczepie za wyłączone z zakresu obowiązkowego ubezpieczenia ciągnika w wyniku zrównania naczepy z rzeczami przewożonymi w ciągniku lub również w wyniku uznania, że dla celów związanych z odszkodowaniem za szkody majątkowe naczepa wraz z ciągnikiem tworzy jeden pojazd?

(¹) Dz.U. 2009, L 263, s. 11